

Π. ΧΟΡΝ

ΔΙΑΛΟΓΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΛΗΤΟΠΛΙΑ

ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

(Ἡ Γιασεμὴ προχωρεῖ στὸν δρόμο. Ἐξαφνα σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα μαγέριζο καὶ διαβάζει τὴν ἐπιγραφή του.

ΓΙΑΣΕΜΗ (διαβάζοντας). «Οἰνομαγειρεῖον ὁ Βάκχος»... Σοῦπες δραχμαὶ 2. Βραστὰ 11. Ἐντράδες δραχμαὶ 12..»

(Φαίνεται ἀπὸ τὸ σοκάκι ὁ Τσίφης, ἕνα παιδί λίγο μεγαλύτερο ἀπὸ αὐτήν. Κρατᾷ στὰ χέρια του μιὰ σημείωσι. Τὴν παρακολουθεῖ πού διαβάζει καὶ ἔξαφνα τὴν διακόπτει).

ΤΣΙΦΗΣ. Βλέπω κρατιέσαι καλὰ ἀπὸ γράμματα... Τί κάνεις αὐτοῦ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τί κάνω;... Τρώω...

ΤΣΙΦΗΣ. Κάτι καλὰ λοιπὸν νὰ ξέρη κανεὶς γράμματα... Γρώει σελεμηδόν... Διάβασε λοιπὸν ν' ἀκούσω, γιὰ νὰ γιομίσω καὶ γὼ τὴν κοιλιὰ μου... Ἐχει ἀπὸ τὰ χτές μόνο μ' ἕνα ξεροκόμματο.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μακάρι νὰ χόρταινε κανεὶς μὲ τὰ μάτια καὶ μὲ τ' αὐτιά...

ΤΣΙΦΗΣ. Ὅσο νᾶνε παρηγοριέται γιὰ τὴν ἄμασσία... Ἄφου ξέρεὶς γράμματα δὲ μοῦ διαβάζεις αὐτοῦνο... τί λέει;

(Τῆς ἔνι τὴ σημείωσι).

ΓΙΑΣΕΜΗ (τὴ διαβάζει). — Ἰωάννης Γεωργιάδης, ὁδὸς Μαρσούου 7.

ΤΣΙΦΗΣ. — Καὶ ποῦ νὰ θρῶ ἐγὼ τώρα τὴν ὁδὸν Μαρσούου; Μήπως τὴν ξέρεὶς, ἐσύ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Νὰ ρωτήσουμε κάποιον περαστικό...

ΤΣΙΦΗΣ. Μ' ἔστειλε ὁ κύρ Γιάννης ὁ ἀργολάθος νὰ τοῦ φέρω τὸ παλτό του ἀπὸ τὸ σπίτι... καὶ νὰ πῶ πῶς δὲν θὰ πάη νὰ φάη τὸ θράδυ... Ἐχει γκιουβετσάδα στὴν ταβέρνα τοῦ μαστρου-Θόδωρου μὲ τὴν παρέα του... Θὰ περισσέψη κανένα κόκκαλο καὶ γιὰ μένα.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Καὶ τί, σκύλος εἶσαι, ποῦ θὰ γλύψης κόκκαλα;

ΤΣΙΦΗΣ. Ὑπάρχουν σκύλοι ποῦ καλοπερνᾶνε περισσότερο ἀπὸ μᾶς. Δὲν εἶδες τώρα ποῦ τοὺς ἔχουν και ἰδιαίτερα νοσοκομεία; Ἄν ἀρρωστήσουμε ἐμεῖς, δὲν ρωτᾶς τί θὰ γίνουμε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Δὲν ἔχεις μανούλα;

ΤΣΙΦΗΣ. Κάποια θὰ εἶχα... Δὲ θὰ ξεφύτρωνα ἀπὸ τὸ χῶμα εἰς τὸ χαμομήλι... Μὰ δὲν τὴν γνώρισα... μοῦ εἶπαν πῶς πέθανε πρὶν νοιώσω τὸν ἑαυτὸ μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μήπως ἔχεις καὶ σὺ, κακομοίρη μου, μητριὰ;

ΤΣΙΦΗΣ. Ὅχι, μιὰ φορὰ κ' ἕναν καιρὸ εἶχα μιὰ γιαιγιά... Πάει κι' αὐτή... Εἶνε τώρα καιρὸς... Τοῦδωσε γιὰ ν' ἀνταμώσῃ τὴ μάνα μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἶσαι λοιπὸν, μονάχος σου στὸν κόσμον;

ΤΣΙΦΗΣ. — Εἶχα μιὰ γαιτίσα... Τὴ θρῆκα μιὰ κρύα θραυτὰ στὸν ὁρόμο κ' ἔκλαιγε... Τὴν πῆρα μαζύ μου, τὴ ζέστυνα στὸν κόρφο μου... Μὰ ὕστερα τὴ χάρισα γιὰ τὴ λυπήθηκα... Μαζύ μου θὰ ψόφαγε τῆς πείνας.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Σὲ ζηλεύω ποῦ εἶσαι μονάχος σου στὸν κόσμον... Ἐσύ τοῦλάχιστον δὲν ἔχεις μητριὰ νὰ σὲ δέρνη.

ΤΣΙΦΗΣ. Ἐσύ ἔχεις μητριὰ;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Κάθε θράδυ μεθάει καὶ μοῦ τις θρέχει...

ΤΣΙΦΗΣ. Πατέρα δὲν ἔχεις;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἶχα σὺν ἡμουνα μικρούλα, μὰ τὸν πέθανε αὐτὴ ἢ προκομμένη... Τὸν ἔδερνε καὶ αὐτόν...

ΤΣΙΦΗΣ. Κακόμοιρό κορίτσι μου! Καὶ πῶς σὲ λένε;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὲ λένε Γιασεμὴ. Καὶ σένα;

ΤΣΙΦΗΣ. Μὲ λένε Τσίφη... Ἐξέρω ἐγὼ πῶς μὲ θαφτίσανε; Κανένας δὲ μοῦ τὸ εἶπε... Μὰ ἔτσι μὲ φωνάζει ὅλος ὁ κόσμος στὴ γειτονιά.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Εἴμεθα δηλαδὴ καὶ οἱ δυὸ σπάνια νούμερα.

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ δὲν τὴν ἀφήνεις τὴ μητριὰ σου, ἀφου σὲ παίζει;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Καὶ ποῦ νὰ πάω;

ΤΣΙΦΗΣ. Νᾶρθης μαζύ μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ἐχεις, ἐσύ, μέρος ποῦ κοιμᾶσαι;

ΤΣΙΦΗΣ. Μέρος;... Ἄλλο τίποτα ἀπὸ μέρη... Ὅλη ἡ Ἄθῆνα εἶνε δικιά μου...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μήπως κοιμᾶσαι ἔξω στὸν δρόμο καὶ σὲ χτυπά τ' ἀγιάζι τῆς νύχτας;

ΤΣΙΦΗΣ. Ἄμ τί θαρροῦσες, πῶς ἔχω δωμάτιο στὸ ξενοδοχεῖο τῆς Ἀγγλίας; Τώρα τὸ καλοκαίρι εἶνε καλὰ, οἰκονομῆται κανεὶς. Καὶ τὸν χειμῶνα κάπως τὰ θολεύουμε... Νά, φέτος τὸν ἔπαιρνα δίπλα σὲ κάποιο σταῦλο... Εἶχε ἐκεῖ ἀρκετὴ ζεσσιά.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Στὸ σταῦλο θέλεις νὰ μὲ πάρης καὶ μένα;

ΤΣΙΦΗΣ. Μὰ σὺν σμίξουμε μαζύ, ἔχω ἄλλα σχέδια... Θ' ἀνοιξοῦμε ἕνα λουστρατζίδικο καὶ θὰ κοιμόμαστε καὶ μέσα.

ΓΙΑΣΕΜΗ. Λουστρατζίδικο; Καὶ πῶς θὰ τ' ἀνοιξοῦμε;

ΤΣΙΦΗΣ. Αὐτὸ τὸ σχέδιο τὸ εἶχα ἀπὸ καιρὸ. Ἐνα λουστρατζίδικο, ὅπου νὰ πουλάμε μέσα καὶ ἐφημερίδες, τσιγάρα, καραμέλες καὶ διάφορα ἄλλα ψιλοπράματα... Βγάνει λεφτὰ αὐτὴ ἡ δουλειὰ... Μὰ πῶς μποροῦσα νὰ τὴν κάνω μόνος μου, ἀφου δὲν ξέρω γράμματα; Ποιὸς θὰ κρατοῦσε τὸ κατάστιχο, τοὺς λογαριασμούς;... Τώρα εἶνε εὐκολο... ἀφου θρῆκα ἐσένα, ποῦ ξέρεὶς γράμματα...

ΓΙΑΣΕΜΗ. Ὡστε τὰ γράμματα ἦταν μονάχα τὸ ἐμπόδιο;

ΤΣΙΦΗΣ. Καὶ βέβαια τὰ γράμματα... Τί ἄλλο;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Μὰ ἔχεις παράδες;

ΤΣΙΦΗΣ (συλλογισμένος). Παράδες;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Βέβαια, παράδες... Πῶς θὰ θάλῃς μπροστὰ κουτζίμου δουλειὰ χωρὶς λεφτὰ;

ΤΣΙΦΗΣ (ξύνει τὸ κεφάλι του)... Μὴ σκάς καὶ θὰ θρεθοῦνε... Θὰ δουλέψουμε νὰ κάνουμε λεφτὰ... Κάνεις καμμιά δουλειὰ τώρα;

ΓΙΑΣΕΜΗ. Τρώω ξύλο... Λίγη δουλειὰ εἶνε αὐτή;

Ἄμα δὲν πάω τῆς μητριᾶς μου τοῦλάχιστον ἕνα εἰ-

κουσάρι... μοῦ συμπληρώνει τὰ ρέ-

στα μὲ ξυλιές...

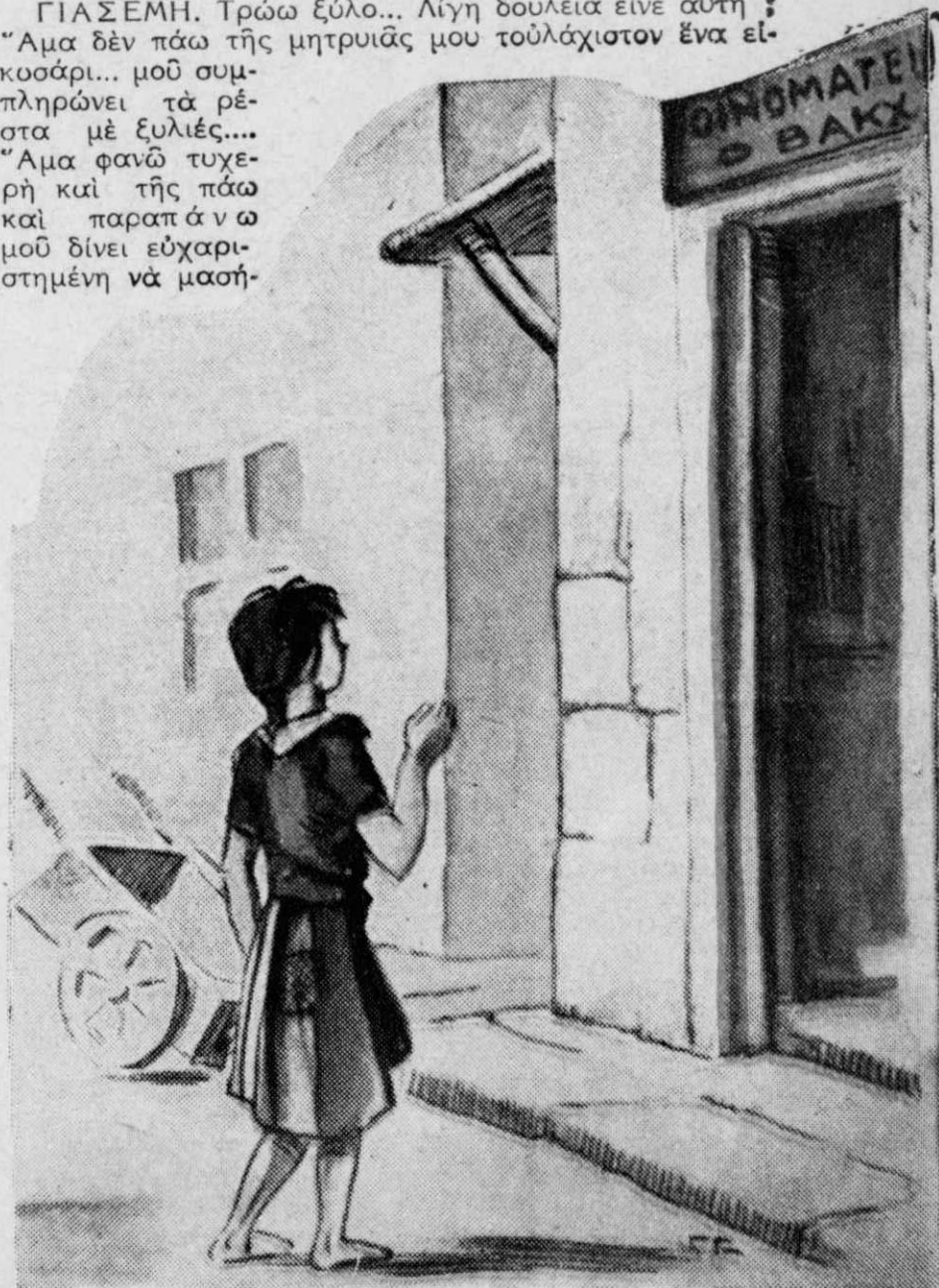
Ἄμα φανῶ τυχε-

ρὴ καὶ τῆς πάω

καὶ παραπάνω

μοῦ δίνει εὐχαρι-

στημένη νὰ μασή-

Ἡ Γιασεμὴ σταματάει μπροστὰ σ' ἕνα μαγέριζο

